

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

199. szám.

Pest, november 3. 1848.

Nem kell táblabíró politikára.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor-hátszobozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetek.

Pest, november 3.

Tegnap este a pozsonyi gőzös kiharadt, valószínűleg a ködös idő miatt. Az utolsó francia lapok, melyek hozzánk érkeztek, még október 15-ről szólnak, azóta nem tudjuk mi történik a nagy világban, Parisban, Londonban, és Milánóban, hol a legutolsó lapok szerint az olasz-osztrák fegyverszünet épen letölt.

De csak azt tudnák, mi történik Bécsben! Annyi bizonyos, hogy Windischgráz october 28-án a külvárosokat egy irtóztatóan véres ostrom által bevette.

A belváros megvételeéről, vagy capitulatiojáról még eddig nem hallant.

Seregeink Kőpcsényben, Pozsonyban, s a környező falukban elosztva, elszállásolva vannak.

Szemtanuk szerint ott a lelkesedés még mindig a régi.

Pálffy Mórícznak.

Ön drága gróf, azt nyilatkoztató ki, hogy ha igaz az, hogy tizenöt nap alatt, az országgyűlés határozata következtében, mindenki haza tartozik jönni, akkor ön többé nem magyar.

Kedves Pálffy Móríc, ön tehát ezelőtt azon hiú képzelésben élt, hogy ön magyar ember?

Ki hitte volna, hogy az embernek, néha magoknak, illyes illúziókat csinálgassanak.

Mi részünkkel seha egy embert sem ismerünk, ki Pálffy Mórícot magyarnak tartotta volna, hanem annál többet, kik meggyőződve voltak, hogy ön egy incarnatus pecsovicus osztrák szolgáló lélek.

Undok companistája Zichi Ödönnek, a két Ambrózinak, Baderlicsának, s többeknek, kiknek nevei in petto vannak.

Egy ugrifalcs semmi nemzethez nem tartozó gróf, kinek politikai életé nem más volt, mint bérszolgaság, a nemzetet megölő, s letörpítő osztrák zsarnokság rabló bandájában.

Ön magyar ember! Mintha bizony a pozsonyi meredt szemű házakban, melyek a bécsi burg mintájára vannak építve, ott születnének a magyar emberek. Mintha az volna a magyar ember caracteristicája, hogy összeszűken éljen a világ minden összeszedett gőzenguz népeivel, a francia emigransok unokáival, a tönkre jutott angol toryk félrehozamodott sarjadékaival, kikből a pozsonyi nemzet-ellenes haute-volée-nak egyik része áll.

Azon kedves társaság, melyben a méltóság habituék évek alatt másról nem tudtak beszélni, mint címekről, rendszalagokról, ő felségének a császárnak határtalan kegyelmeiről, vagy pedig gúnyt űznek az egyszerű, becsületos és őszinte magyar nemzet felett.

Ha valaki úgy volt magyar, mint Pálffy Móríc, akkor nem mesterség azt mondani, hogy többé nem magyar. Épen mintha egy cigánynek egyszerre eszébe jutna kinyilatkoztatnia, hogy ő többé nem lesz spanyol.

Meg kell vallani azonban, hogy van mégis egy csomó, mi által a szegény árva Magyarország a jó Móríc úrfit szerencsés volt magának vallhatni.

Először ő méltósága grófi koronát viselt. Egy magának az országgyűlésen aunyi szavazata volt, mint Bihar megye ötszáz ezer népességének. Másodszor örökös és valóságos főispán volt a híres Pozsony vármegyében.

Kiválólag pedig az, hogy a grófnak e termékeny magyar földből minden személyes érdeme nélkül egy nem megvetendő birtok jutott.

Ezek meglehetősen három csomó, úgy, hogyha némelyek rá gondolnak, csodálkoznak rajta, hogy mondhat le valaki önkényt a sors ilyen kedvezményeiről.

E sorok írója nem csodálkozik rajta. Pálffy Móríc tudja mit csinál, csak családi archivumába tekint, s onnan okulhat, mit tesz az, magát az osztrák ház trónja lépcsőjéhez hason csúszva, s port nyaldosva oda vetni.

Pálffy Móríc tudja azt, hogy olyan ország-

ban, mint a miénk, hol idegen dynastia uralkodik, az évek bizonyos cyklusai alatt, a nagy földbirtokok, egészen más nevekre szoktak átmenni.

Az eredeti nemzeti aristokratia kihál, kiirtatik, s jönnek helyébe olyanok, kiknek neveit a nemzet historijája nem ismeri, olyanok, kiknek jó orruk volt idején megszagolni, melyik leand a győztes fél, s kik a győzelem után összeseregelve a trón körül zsákot hoznak vállaikon, s ott állnak a nemzeti temetkezés halott-tor asztala körül, s meresztgetik sárga szemüket a hulladékokra.

E kapkodó és nyelendező óhvásak kőné késszül tartozni Pálffy Móríc, Pozsony megye örökös főispánja.

Tudja ő azt, hogy az osztrák harpia győzelme után sok becsületos magyar nagy birtok uratlanul marad, kihülnek, s laktalanul maradnak a pompás kastélyok, elpusztulnak a szerény falusi házak, hol a kisebb birtokosok boldogul éltek.

Tudja, hogy ezen apró birtokokat olly könnyen egybe lehet olvasztani.

Pálffy Móríc mostani birtokait risicora teszi, egy nagy lutriba kezd, egy pár ezer holdat, száz ezerért!

És ha majd a confiscalt magyar jószágokból torkig tölti magát, mire kellene néki a magyar név? Ki akarna tartozni egy bukott nemzethez?

Lesz belőle Fürst Mauritz von Balff. Ugy is így volt mindig divat a pozsonyi patuli cotteniakban a Pálffy nevet kimondani.

Lesz iszonyatos zsebelés, mint károgo varjú, úgy fog ő méltósága a sárga holtakkal ellepett mezőkre rá rohanni.

Az optimista táblabírú személyisékei, az ősi butorok, a cifra faragványu régi túlrók, a fennmaradt eszt billikom a zsidókhöz, a zsidókhöz kerülnek.

Minden a Pálffy Móríc fajta árulóké leand, kik egy idő malva aztán megszokotnak úgy tekinteni, mint természetos birtokosok, miként úgy tekintetnek a mostani nagy birtoku családok közül azok, kik Rákóczyt elárulták, s az akkorában a szabadság harcában eihalt igaz honfiak vagyonából olly dús ragadmányt nyertek.

Jó szerencsét tehát drága Móríc az új pályához.

En attendant pedig, míg ön osztrák birodalombeli herczognek fogna kinevezeteni, vigyázzon magára, s jusson eszébe Zichi Ödön, kinek példáját követi, mert halottuk már szelét, miképpen Vig Ferencz hanakfia már többször gondolt önre, s ugyan csak köpi markát.

Krisztikott Fürst Balff.

Harcosa Tamás.

Pest, november 3.

„Jetzt sollen sie selbst essen, was sie sich eingekocht haben“ ezen Tagsbefehl-t kapta Görgei Arthur ezredes, October 30-dikának, az az, a Schwechati ütközet napjának reggelén, Móra főhadvezértől.

Ez nem mese, es factum, mellyet derék Görgeink az ütközet balra fordulása alkalmával a vezér által néki mondott sértő szavakra, Kossuth és kisérte ugyanegész generalitás előtíz excollema-nek szemébe mondott, a nélkül, hogy csak egyetlen szóval is meghazudtolhatott volna.

De nem csak ezt mondá méltó elkeseredésében, hanem elmondá azt is, hogy egész nap folytában mindég egymást megsemmisítő rendeleteket kapott, hogy legüdvösebb intézkedéssel contracarriroztatnak, legerélyesebb lépése paralizaltatnak.

Ezeket mondá Görgei a férfiaság, de egyszerűségi a hazaszeretnek elkeseredett hangján.

Es most kérünk bárkit, csodálkozzék, hogy az ütközet esteje nem roánk nézve hanyt le győzelmesen, midőn reggelén amolyan napi parancs adatik ki!

Csodálkozzék, hogy egy több mint 6 órán át győzelmesen előnyomuló sereg, mély hely csak lehet, hol néki csak parancsoltatott, mindenütt és mindenkor rohanbam veré vissza az ellent, nem nézve számát, nem tekintve ereje minőségét, hanem isélve saját erejének öntudatától, melly ügyeszségének tiszta kuforásából meríté ellenté állhatatlan hatalmát!

Istentükre mondjuk, mi nem ezen csodálkozunk, hanem igenis volna okunk bámulni azon, hogy olly vezérlet mellett, minővel lejta táborunk birt, nem semmisítetünk meg első lépteinkben, hanem álltuk volna, miképp seregünk magasztos elszántasága még egy egyetlen hanyag hadvezér mulasztásait képes volt némlyeg helyre ütni.

Olly sereg volt az uraim, melly egy értelmes magyar érzelmű és bátorlelkű hadvezér alatt két annyi ellenségben is biztos győzelmet vív ki.

Olly sereg volt az, uraim, mellynek legnagyobb része, még parancsolt visszavonulásában is megszalasztá ellenségét, melly a bosszankodás könyűit hullatá az elhagyott állására, hogy olly lelkes és páratlan vitézséggel kiküzdött győzelmét illy mal a propos kénytelen feladni.

Igen uraim, seregünk balszárnya és centrumának nagyobb elhatározásra, több hátorságra volt szüksége a visszavonulás, mint az előhatolás megkiszérlésére, és épp ez megösmertetője az igazi bátorságnak: mert míg a gyáva és ingatag ez előnyomulásban kapja meg a félelem lázát, a bátor férfiú a visszavonulásban egy kivívott helynek ismétli elhagyásában érzi a szegyonnek és megalázódásnak hidegét.

Azért sokkal nagyobb lélek kívántatik ahhoz, hogy az önerők tudása, a bátorságnak és elszántaságnak érzete mellett is megfusson valaki, miat előnyomulni egy bár nagyobb erő ellenében is.

En láttam az ütközet vezérletét, szaggatott kébellel láttam azt a rendkívüli hanyagságot,

mellyel a hadvezér parancsokat adott, mellyel e parancsok az illetőknek megvitettek s midőn már ez utolsók által teljesíteni czéloztattak, egy ellenkező parancs által ismét megsemmisültek.

En láttam mindezt, és láttam Kossuthunk fájdalmaikat, mellyeket e leplezetlen hanyagság látása benne, de mindnyájunkban felkeltett.

En nem vagyok azok közül való, kik mindenütt árulást szagolnak, hol úgyünk egy kissé sötéten ütt ki, kik reactiót és camarillát emlegetnek, ha örök vére történetesen megtalál indolni, s így itt sem szagolok, itt sem látok semmi árulást és nem látok semmi camarillai szövénnyt és semmi reactionalis ármányt, de láttam és látok egy rettenetes hanyagságot, láttam és látok megsértett ambícióknak visszas munkálódását és ezt Isten és világ előtt kimondom, tessék bár vagy nem.

De ha a sereg vezérlete a legrosszabb kezekben volt, ugy a sereg organisatiójában is borzasztó fogyatkozások, reitethetes tévedések voltak és vagynak, mellyeket elősorolni polgári kötelességemnek tartok, hogy orvosolja őket a kormány — ha szavaimat valóinak tartja — mi előbb.

A sereg vezérlete már Görgei kezében s így a legjobb kezekben van, most még csak az organisationalis hibákon kell segíteni.

Egyike legfőbb bajainknak a sok országos biztos és elnök és isten tudja miféle táblabírák, kik mindannyian teljes hatalommal voltak felruházva, s következőleg mindannyi a maga véleményébe volt szerelmes.

Megösmérem, hogy a nemzeti gyűlést és kormányunkat e részben — menti azon körülmény, hogy a sereg vezérletét nem legjobb kezekben lenni tudván, ellenőrködő hatalmat teremteni kénytelen volt.

Azért a multa nézve nem is kívánok visszameenni, s emlídzöm azt, hogy az austriai első beemenetel s az akkori biztos süker — a biztosok közti meg nem egyezhetés szüleménye volt, nem említem azt, hogy a sok baba közt a sereg élelmezésében hibák történtek; hanem egyenesen a jövőre szölok és bátorokodom felhíni a nemzet képviselőit s a honvédelmi bizottmányt, a Görgei fővezér alatti seregünkkel mulató biztosokat Csányi kivül — kinek érelyes gondos és fáradszhatatlan működéseért a hon elég köszönetet nem szavazhat — hívják vissza.

Ezzel nem akarom a többieknek érdemét is tagadni, de annyit magoknak is el kell ösmerniök, hogy hadsereget vármegyegye gyűlési módon vezérleni nem lehet.

A vezérlet hála istennek végre olly kezekben van, mellyeknek működését nem kell közvetlen ellenőrködő szemeknek kísérni s ennél fogya, míg Csányi országos biztost is ezutánra csak az élelmezés és más szállitmányok s fizetés megfételére vélném utasítandónak, a vezérletbelli beleszólástól általában felmentve, miután ezt egyenesen és kirekesztőleg Görgei tábornok fővezérre kellene bízni.

Csak így lehet összehangzás a rendeletekben s csak így és eredménye a rendeleteknek.

Másik organicus főhiba seregünk organisatiójában a számtalan prokátorból, táblabíróból, urficskából, és járda taposókból lett tisztek, kik előbb-

bi minőségükben igen beugyületes derék emberek lehettek, de tiszteknek még akkor sem valók, ha egy hazafiaszereve biztositott békénk lenne, s minden katonai mozdulat egy kirchenparadéban állandna.

Uram fia! annyi a táblabírákból lett őrnagy mindenfelé, hogy velök, ha kövé válnának — Debreczen városát is ki lehetne kövezni, s pedig az egész őrnagyságot legfelébb is azzal érdemlék meg, hogy a budai főtanya, vagy a pesti főposta ház előtt, pár szép nyári napon őrt álltattak s magokról valami nagyot hittek.

Félre azzal a táblabíró politikával, ne cseréljük el a szerepeket. Az ügyes nyelvű és toltu prókátör még nem jó főhadnagy s miathogy valaki a vaczi utca járdáján peczkesen tud, déli 12 órakor sétálgatni, még azért nem üti meg a kapitányságot.

Es aztán nem is élünk ám olly kényelmes idők, mellyekben várhatunk, hogy tanuliam ujonczainkat olly tisztek oktatására bízunk, kikből pár hónapok vagy legfelébb egy év alatt tán jó tisztek lehetnek.

Proximus ardet jam Ucalegoni nekünk katonatisztekre és nem táblabíró őrnagyokra van szükségünk.

Ott van a sok derék őrmester, káplár és sok közember is, ki nem beszél — az igaz sem francziul, sem angolul, sőt még kosztjüt sem hord szolgálaton kívül, s a corpus jurisről is csak annyit tud, hogy nem megyejobeli születés; de azért helyét ám megállja hol kell, s nem szalad meg példaadólag, mint a Schwechati ütközetből a táblabíró tisztek.

Csak ne hosszátok be uraim a hadseregbe ismét a régi schlandriai, a nepetismust és oknálküli előtolását a katonai köpesség nélkülöknek.

Félre a cadettoskodási urfi corps-al ez aristocratical intézett, nem korunkhoz való.

Legyen mindenki közember, és minden közember őrnagy legyen, ha arra való.

Azért ha lehet — s ezt a honvédelmi bizottmány eddig tapasztalt erélyessége nyomán reményelhetjük, nyugalmaztassanak ama táblabíró tiszti urak egy egyszerű titulussal, hisz sokan közülök úgy is leginkább azon örülnek, hogy egy tiszti ruhában parádírozhatnak az utcákon.

Legyen egy általános restauratio, és jövődöre pedig ne vétezzék be senki, de senki is tenek, ha csak nem bizonyítja be, hogy katoná volt és tisztségre képes.

E két pont vala az, mit a sereg reorganisatiójára nézve, miután a vezérlet már jó kezekben van, megteendőnek tenni jónak és elkerülhetetlen szükségesnek látok és hiszek.

Czikkem hosszoru terjedvén, a schwechati ütközet és visszavonulásból kelt aggodalmak aleptansága iránti nézeteimet közelebből fogom előadni.

Csernátoni.

Mákvirágok

a bécsi táborból.

— Ugyan vitéz uram, kérdé egy fiatal kaszás, a Sándor huszárok egyikét — mi az a res-publica!

Drága Lehmann pücsa király — felele röviden a kaszás, hajszára egyet pödörítve.

— Haj de rossz lóva van! mondá egy nemzetőr egy württembergi huszárnak. —

Még is ezen mentem meg én a magyar szabadságot viszonjá önértet teljes hittel vitézünk

— Midőn a Schwechatól jobbra eső Manns-wörth felut bevetők az ellenség ágyúit a mieinkkel elhallgattaták, így szólott egy huszár, „csak jobban megtöltik a mieink s még a szél is arra fúj, hogy annál jobban fejekhez csapódják a golyó.”

— Hová valók vagytok? kérdé előhaladásunkban Kossuth, két markotányosnót,

„Prinz Proussentől lón a kiolégítő válasz.

— Hát fia, miért nem megysz előre? Szólitá Nagy Samu képviselő barátunk egy gümöri tótot, ki hátul járkált.

Ugyan uram — felele csáfóhatatlan argumentummal édes szép nyelven a fia — már hogy mennék, midőn tegnap is oly helyre állítottak, hol majd agyon löttek.”

— Ugyan vitéz uram, miért hordja, még mindig azt az ötödik Ferdinándot (V. F.) tarsolyán? kérdé egy szabolcsi gyerek a Wilhelm huszárt.

„Számár, nem ötödik Ferdinándot jelent ez.

„Hát mit?”

Vesszen Ferdinand.

— Hogy ha Loth felesége és leánya Komárom megyei születésűek lettek volna; bizonyosan nem váltostak volna sóbálványokká, mert e faj ha fut nem szokott visszanezni, míg haza nem ér. (Lásd schwechati utkövet.)

— Posonyban oct. 31-kén egy szabónál voltam, hol egy szomorú képmű ifju emberrel találkoztam, ki holmit vásárolt.

„Ugyan mellyik megyéből való? kérdém beszédbe elegyedve vele.”

„Ne kérdeje ön, az ön megyémnek nincs neve, mert bepiszkolódott,” felele keserűen és elment.

Csernátoni.

Mit féltek? kicsi hitűek.

A hír, hogy seregeink, osztrák földön, parányi veszteséggel előbbeni állomásukra visszavonultak, és kaszásaink gyáván megfutamlottak. Sok embertársinkban valóságos levertséget szűt, sőt láthatni volt halandókat, kik ezen óknál fogva étványukat elvesztették és a magyar jövődjén kétségbe is estek.

Nem haszontalan tehát, ezen emberkéket egy-pár szóval és egy pár világtörténelmi emlékeztetéssel megvigasztalni, lezúzott lelkeket emelni és a magyar jövődjé eránti szebb reményre felbátorítani.

Polgártársim! Ne számolgassatok hetekre, se hónapokra, hanem évekre. A harcz, mellyet vívünk, olyan, millyent a nemzetek még soha nem vívtak. Zsarnokok, zsarnok családok és zsarnokság ellen viselünk ám háborút, pedig oly formán, hogy vége előbb nem leand, mint a mikor a zsarnokság egész Európában ki lesz írva.

Nekünk magyaroknak jutott a dicsőség a harczot megindítani, egészen új s független népfincziát és nemzeti hadierőt teremtve a zsarnoknak ellenében.

Utánunk nyomulnak a bécsiok és osztrákok, de kiknek új független financiait hozni látni szerfelett nehéz lehetend, ha csak a zsarnokpárt őket nem kényszeríti e teremtségre.

Nem sokára az olasz is veendő vissza fegyverét és rohanni fog a szent viadalra.

A francia aligha nézendő soká veseteg a nemzetek szent, elszánt küzdelmeit a világszabadság ügyében. Míg

Utóljára a sörtül higgadtabb s policia vesszeje alatt elfélemedett némettség is leölti a zsarnokok eránti pietás és otromba loyaltás kötelekeit és pusztulást és halált esküszik elnyomólnak.

Igy fog ez menni barátim, így vagyon ez írva a sors nagy könyvében.

Most már képzeljétek magatoknak e népmozgalmak mellett az európai zsarnokok roppant késüleiteit, és igatásait, Lodontul kezdve Pétervárig és Népolyig- és Lizabonáig, Stambult ki nem vévén, és megfogjátok látni az induló világháboru nagyszerűségét, roppantságát és iszonyuságát.

Ez sebesen nem mozoghat, vágatva nem haladhat: mivel a tömegek igen nagyok és sok lomhassággal, butasággal, gyávasággal és rabvaksággal telvék. Míg ezek mind haragra és bátorságra szaklattan fel, sok idő kivántatik és sok vérontás. A nagyszerű szemle után Europa szerte térjünk a mi szerepünkre. Seregünk tán két száz embert vesztvén, visszahúzódott, mivel jobb szárnya — a kaszások esőcseléke — megfutamlott, és a bal szárny valaki által — az emészthetlen Moga által — visszindulóra doboltatott. — És ime erre a csekélységre sok ember kiált. „Jaj, oda vagyonk.” — Pedig, még az orosz sincs itt földünkön. —

Midőn Romába, abban az időben, az a hír érkezett „Trébianál győzött Hannibal és 30 ezer polgár elhullott,” a romai tanács nem esett kétségbe, hanem hirdeté, hogy „se baj” és új sereget teremtett elő.

Ez meglévé, nem sokára érkezik új hír „Hannibal győzött Trasimenusnál s 20 ezer polgárt vesztettünk.” A tanács mondá „se baj” és teremtett új sereget.

És újra jó kevés hónap mulva a hír. „Jaj Cannanál ismét győzött Hannibal s 42 ezer romai polgárt megölt. A romai tanács felelete csak a régi „se baj” majd megfordul a kacska, majd mi is kezdünk győzedelmeskedni Hannibal ellen!

De Hannibal ehkor is a római kapuig nyomult és a város rémülettel telt meg. Ekkor is a római tanács csak „se baj” felelt és a telket, mellyen Hannibal épen táborozott, a legjobb áron adta el; jelétül annak, hogy Hannibaltól nem fél a nép, melly általában félni nem tud, és harczolva a hazáért és szabadságért hallni kész.

És mi történt? Hannibalt a félni nem tudó római tanács, a bajnok római nép erejével meg- és kiverte; hazáját, Cartagó városát és ennek összes hatalmát meghódította és tönkre tette. — Még egyet:

Nagy Péter, az orosz czár, minekutánna őt 12-ik Károly Svéd király egymásután verte, azt szokta ismételni seregeinek. „Ne féljete, se ne csüggedjete, barátim azért, mivel az a Károly oly sokszor ver minket, majd mi is megtanuljuk tőle, hogy hogy kell verni, és én bizonyossá teszek titeket, hogy valaha mi is megverjük őt.” És Péter megverte Károlyt, úgy, hogy ez többé magát soha össze nem szedhette.

Igy forog háborukban a sors kereke. Kellemetlen hírekre is kell készeknek, elszántaknak lennünk, de soha se elcsüggednünk, kedves polgártársim! hanem annál bátrabban, szilárdabban fellépünk, minél szomorubb hírek érnek a táborból. Ez férfiak, ez valóságos hazafiak természete.

Halljuk: hogy öt ezerünk elesett, adjunk tizez, hullott el tizezer? adjunk huszat, maradt husz a csatában? adjunk százat, és ha ez is talál elvesznt, adjunk fél milliót, és a zsarnokság strja kész.

Miért ne adnánk? hiszen szabadok akarunk lenni és a zsarnokságot szívünkkel gyűlöljük és átkozzuk. Miért ne adnánk, hiszen legalább is hat millió vagyunk. Miért ne adnánk, hiszen dolgunk nem a legrosszabban folynak. Drávántuli le van majd csitítva — a dunántúli megszabadítva, Komárom, Eszék, Pétervár, stb. kezünkben, — a királyhágotuli honunk a székelység védelme és bosszaja alatt. Arad vára nem daczolhat, Temesvár nem zsarnokolhat sokáig, — a rácz erő a kifáradáshoz közeleg, — és Simonics aligha képes valami hódítási csudákat üzni e honban.

A zsarnok császárcsalád serege aligha szaporodhatnak, pénzügye aligha virulhat sokáig „Jelen ereje, aligha nem végső ereje.”

Ellenben a magyar nemzet ereje még csak meg van kezdve, honvédeink folyvást szedetnek, fegyvereink folyvást gyártatnak, pénzünk folyvást veretik és nyomatik, kormányunk folyvást erőlyes és Kossuthunk a táborban jelen vagyon.

Horárik.

Egyik előklő táblabiránk aggodalma.

Mi tevők legyünk, mi lesz belőlünk, ha végre majd királyra sem tudunk szert tenni, sopánkodék a Tens urí majd meg látják kigyelmeink, hogy az

az utolsó Ferdinand, így vagy amugy, vagy le-
teszi hivatalát, vagy tán kapja magát, s boszu-
ságában meg is hal.

Mit se busuljon tens polgártárs uram, felszól-
lálá tens ur $\frac{1}{16}$ -rész extelkese, hiszen, m'nt
mondják az az uralkodó család oly számos, hogy
a világ végéig sem fogyunk ki a tartalékból, az-
után meg azt mondják, hogy a pargamita szán-
kóba, vagy minék híják, ugy van kicsinálva, hogy
mig az utolsó porcsikája marad annak a csa-
ládnak, melyet háznak is neveznek, addig töle a
magyar meg nem szabadul, pedig a mint mond-
ják ez a ház nem csak az egész világ uralkodó-
jával atyafiságban van, hanem a mig fel nem fe-
dezett szigetekbe is bele házasodott, nem tudom
megfogni, mit aggódik hát polgártárs tens ur.

Jaj barátom, nem ugy verik ám a cigányt,
kettő áll ám a vásár; mi hasznunk van nekünk
abban, ha mi egytől egyig megkínáljuk a ház
tagjait szentistván koronájával és majd egyik sem
fogadja el?

Micsoda? nem fogadja el, hát a koronázási
aranyokat, hát évi bérét, melyet, mint halljuk, a
pozsonyi urak 3 millióra szabtak ki, elég bőven,
bizonyosan azért, mert megvallom, még magam
sem tudom, mennyi az a 3 millió.

Persze hogy nem fogadja, el mert annál is töb-
bet akar, az mindent akar, az országot, kívül belül
annak pénzét, termékét, kigyelmeteket, kigyelme-
tek gyermekeiket és még engem is réadásul.

Azután gondolják meg csak kigyelmetek, milly
nehézére esik az embernek, ha megszokott paran-
csolni, titkolózni s egyszerre szép csendesen
meghuzza magát; és más is tudja mit főz, nem
de kellemetlen körülmény ez?

No azt már tens polgártárs uram jobban tud-
hatja mint én, de úgyvélem, hogy ilyen szép or-
szágnak királya lenni, habár, mint mondják, az al-
kotmány egy kissé utjában állt is, nem a legalább-
való hivatal, és elég jó kenyér. De hát ha csak-
ugyan egyik sem fogadná el, nem lehetne vala-
mely más országból hozni be egy királyt?

Erről már magam is gondolkoztam, de aggo-
dalmam nem szűnik meg, jaj, jaj, barátom egyik
sem fogadja el szent István koronáját, mert fél s
tudják kigyelmetek mi mindentől fél? a többi ko-
ronás főtől, először is, nehogy a vályu mellől el-
tolják, no hiszen tudja kigyelmetek, miként szo-
kott a világon lenni; azután fél a magyartól, ki
most egyszerre furfangos teremtés kezd lenni,
s nem igen bágy már magával paczkázni; ev-
vel azonban korántsem akarom kigyelmeteket
megbántani édes polgártárs barátaim.

No csak mondja ki kereken tens polgártárs
uram, nem hagyjuk többé bőrünket lenyuzni,

meguntuk már azt a régi comediát, s ha valamel-
lyik koronás embernek eszébe jutna hazánkban
magát olyan urasági hajdu módjára viselni, csak-
ugyan ebrudon vetnök ki ökelmet; sejditem is,
hogy mint uralkodnék, valamelyik másféle idegen
hozzánk jönni, jól tudja t. i. hogy ha nyakunkra
háborut találna indítani, szép pofája kedviért vé-
rünket nem igen ontanánk, hanem mehetne hon-
nan jöit.

Kigyelmed polgártárs is átlátja e szerint ki-
nos aggodalmaim okszerűségét; arról, hogy va-
lamelyik polgártársunkat ültetnök aranyos ur-
székre és királyosdit játszanánk vele, szó sem le-
het, kigyelmetek is ki nevetnék, bár milly szép
szakállá lenne is; de az Istenért, mi lesz belőlünk,
ha királyra szert nem tehetünk, hová lessünk?

Hát tens polgártárs uramnak tökfikő fejébe
királynál egyéb nem fér? iszen mi már rég tud-
juk, hogy ott van legboldogabb egyedüli szabad-
ság, a hol király nincs, tán nem akarja tens uram
kimondani, hogy a égi szabadságtól irtózik és
ismét a királytól s annak katonájától várja a ha-
za boldogságát vagy is elvesztett paradicsomát
akarom mondani.

Jó etszakát tens polgártárs uram.

Amerikai.

H I R D E T É S E K.

(1—3)

Alulirt tisztelettel jelenti a t. cz. közönségnek,
hogy ő zenetársaságával minden csütörtökön
és vasárnap délután a Sobestyén piaczon levő
Waldhauser kávéházban a legkedveltebb zeneda-
rabjaival kedveskedend

Sárközi Ferencz.

(1—3)

Igen nemes feltűnőleg kellemes és zamatha-
tályu eredeti

Török dohány

fajok, a termő helyről szállítvák, kaphatók a
„félholdnál a régi post- utczában.

Egy elveszett Broche.

Folyó év, october 31-kén, a képviselő ház női
karzatán, egy tallér nagyságu hosszasad mellű
veszett el, vagy a terembe leesett, mellynek barna
sárgás fáján, egy vésett nő alak (Camee,) hajába
egy „émaille“ virágocska, keblén egy hasonló
keskeny redőzet van; ennek környezete arany,
és mint a redőzet zománcos. — A becsületos

visszatérítő, vagy a jelen igazságtalan tulajdonos
felfedezője, hozzáillő jutalmat felvehet: Nagyhíd-
utca, 678 szám alatti házban, Weiss B. és társ
irodájában.

Megjelent s kapható

Emich Gusztáv és Hartleben Adolf
könyvtárosoknál

Gyásznapok emléke levelekben,

mellyeket feleségének irt

Táncsics Mihály.

Ára 40 kr. p.

J ó z a n é s z.

Irtá

Táncsics Mihály.

Ára az első résznek beköve 30 ezüst krajczér.

Elemi

Hellen nyelvtan.

Gyakorlatilag előadva

Szepesy Imre.

kegyesrendi tag által; első rész, első füzet; nagy
8-ad rét, finom velinpapir. Ára: 30 p. kr. Kap-
ható a piaristák épületében BudaPesten a gör-
ög nyelvtanároknál.

Magyar kö- zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik october
1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek
legalább egy negyed órával az elindulás előtt a
pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra
személyvonat délut. 1 óra.

„ „ Személyvonat reggel 7 óra

Szolnokból Pestre. 15 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra

15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 7 óra 30 percz.

„ „ délután 3 óra

Váczról Pest felé reggel 9 óra

„ „ délután 5 „

A magyar középponti vasut
Igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László
nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivatalok-
nál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.